

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 czerwca 2013 r. (wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie) powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od M. S. kwoty 10.000 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 27 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według spisu kosztów.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż wierzytelność dochodzona niniejszym pozwem wynika z braku zapłaty przez pozwanego należności z tytułu umowy z dnia 23 października 2009 r. zawartej pomiędzy pozwanym, a (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. (poprzednim wierzycielem). Powód wskazał, iż z uwagi na rażące naruszenie przez powoda w części dotyczącej warunków spłaty w/w umowa została wypowiedziana. Powód podnosił, iż na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej z (...) S.A. z dnia 9 grudnia 2011 r. nabył wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek. Powód wskazał, iż niniejszym postępowaniem dochodzi części należności wynikającej z umowy zawartej z pozwanym, a poprzednim wierzycielem. Dochodzona kwota 10.000 zł stanowi niespłaconą kwotę kapitału. (pozew w (...) k. 2v.-4v., pozew – k. 13-15v., spis kosztów – k. 52)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 02 października 2013 r. wydanym w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty – k. 5)

Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2014 r. wydanym w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uchylił nakaz zapłaty z dnia 02 października 2013 r. w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania do Sądu Rejonowego w Gdyni. (postanowienie – k. 9)

Wyrokiem zaocznym z dnia 28 lipca 2014 r. wydanym w sprawie I 1 C 1132/14 upr. Sąd Rejonowy w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (wyrok zaoczny – k. 61)

W sprzeciwie od powyższego wyroku zaocznego pozwany M. S. zaskarżył wyrok zaoczny w całości oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zakwestionował istnienie oraz wysokość wierzytelności dochodzonej pozwem. Pozwany zgłosił ponadto zarzut przedawnienia oraz zarzucił nieskuteczność dokonanej umowy sprzedaży wierzytelności z uwagi na niedopuszczalność wypowiedzenia umowy kredytu bez wcześniejszego wezwania do dobrowolnej zapłaty w sytuacji zgodnie z art. 14 ustawy o kredycie konsumenckim z dnia 20 lipca 2001 r. (sprzeciw od wyroku zaocznego – k. 89-92)

Postanowieniem z dnia 01 marca 2016 r. wydanym w sprawie I 1 C 1132/14 upr. Sąd Rejonowy w Gdyni stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Tutejszemu Sądowi. (postanowienie – k. 96)

W odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego powodowy Fundusz wskazywał na niezasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia podając, iż postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (...) zostało wydane w dniu 23 marca 2011 r., wniosek w tym przedmiocie został złożony w marcu 2011 r. Skoro zaś powód z żądaniem pozwu wystąpił w dniu 27 czerwca 2013 r. to nie upłynął jeszcze 3-letni okres przedawnienia, a zatem żądanie nie uległo przedawnieniu w żadnej części. Powód wskazywał również na niezasadność zarzutu pozwanego w zakresie nieskuteczności dokonania umowy sprzedaży wierzytelności. Powód podkreślał, iż otrzymał od poprzedniego wierzyciela wszelkie dane osobowe pozwanego (w tym imię, nazwisko, adres, numer PESEL i numer NIP oraz dokumenty potwierdzające istnienie zadłużenia), co wskazuje na skuteczne przejście wierzytelności na rzecz powoda. Powód wyjaśnił, iż przedłożona umowa o przelew wierzytelności wraz z wyciągiem z wykazu wierzytelności ze wskazaniem nazwiska pozwanego oraz skierowanie do pozwanego zawiadomienia o dokonaniu cesji stwarza domniemanie faktyczne, iż wierzytelności ta została nabyta w ramach cesji oraz, że jest uprawniony do jej dochodzenia przed Sądem. (odpowiedź na sprzeciw od wyroku zaocznego – k. 122-123v.)

Na terminie rozprawy z dnia 14 marca 2017 r. pełnomocnik powoda wyjaśnił, iż pozwany miał dwa kredyty, z czego jeden został spłacony. Pełnomocnik podnosił również, że powód domaga się całości kwoty w części przedawnionej. (protokół z rozprawy – k. 144-144v.)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 23 października 2009 r. M. S., zam. w G. przy ul. (...) (kredytobiorca) zawarł z (...) Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. (dalej: (...) S.A.) umowę kredytu gotówkowego (...) nr (...). (...) S.A. udzielił kredytobiorcy kredytu gotówkowego przeznaczonego na dowolny cel w kwocie 35.000 zł na okres kredytowania wynoszący 60 miesięcy, tj. na okres od dnia 22 grudnia 2009 r. do dnia 22 listopada 2014 r. (§ 1 umowy, harmonogram spłat kredytu). (...) S.A. mógł wypowiedzieć umowę w części dotyczącej spłaty kredytu w przypadku m. in. wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności (§ 16 pkt 1 ppk 1 umowy). W następnym dniu po upływie ostatniego dnia terminu wypowiedzenia całe zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i należnymi opłatami, staje się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym (§ 17 pkt 1 umowy). Kredytobiorca upoważniał (...) S.A. i wyrażał zgodę na dokonanie przez (...) S.A. przelewu wierzytelności, w tym niewymagalnych, z tytułu umowy na rzecz osób trzecich (§ 19 pkt 3 umowy). W sprawach nieuregulowanych w umowie miały mieć zastosowanie przepisy Kodeksu cywilnego, Prawa bankowego, ustawy o kredycie konsumenckim i innych ustaw (§ 26 umowy). Zgodnie z § 21 pkt 1-3 umowy kredytowej wszelkie dotyczące umowy oświadczenia, zawiadomienia, informacje i pisma zwane „korespondencją” (...) S.A. miały być przesyłane do kredytobiorcy na adres wskazany w umowie lub na inny adres wskazany przez kredytobiorcę po zawarciu umowy. Kredytobiorca zobowiązywał się niezwłocznie powiadomić (...) S.A. o zmianie swojego nazwiska, adresu zamieszkania, adresu korespondencyjnego oraz miejsca pracy. W razie zaś zaniechania obowiązku powiadomienia o aktualnych danych, korespondencja miała być wysyłana do kredytobiorcy na ostatni wskazany przez niego adres.

M. S. w ramach zabezpieczenia spłaty rat kredytu poddał się egzekucji prowadzonej przez (...) S.A. na podstawie (...) do kwoty zadłużenia 52.500 zł. (...) S.A. uprawnione było do wystąpienia do sądu o nadanie klauzuli wykonalności (...) w terminie do dnia 22 listopada 2015 r.

(dowody: umowa kredytowa – k. 43-44, oświadczenia – k. 45-46, wyciąg z taryfy – k. 47, harmonogram spłat kredytu – k. 48-48v., zeznania pozwanego M. S. – k. 144-144v.)

M. S. zmienił miejsce zamieszkania na adres (...)-(...) G. ul. (...) o czym powiadomił (...) S.A.

Pismem z dnia 04 października 2010 r. (...) S.A. wezwał M. S. do uregulowania niedopłaty z tytułu umowy kredytowej nr (...) w wysokości 4.126,19 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. W przypadku niedokonania wpłaty rzucone wezwanie do zapłaty stanowiło wypowiedzenie umowy kredytowej. Wówczas na pozwanym miał ciążyć obowiązek spłaty całej kwoty zadłużenia w terminie wypowiedzenia (30 dni) w wysokości 34.622,77 zł. Pismo skierowano na adres G. ul. (...). (dowody: wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy – k. 49-50v.)

W dniu 21 lutego 2011 r. (...) S.A. wystawił przeciwko M. B. Tytuł Egzekucyjny nr (...) z tytułu kredytu gotówkowego (...) nr (...) na kwotę 32.956,67 zł tytułem należności głównej, odsetki za okres od 23 kwietnia 2010 r. do dnia 20 lutego 2011 r. w wysokości 3.801,80 zł oraz koszty w wysokości 45,65 zł.

W dniu 07 marca 2011 r. (...) S.A. skierował do Sądu Rejonowego wnioski o nadanie (...) nr (...) z dnia 21 lutego 2011 r. sądowej klauzuli wykonalności.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2011 r. wydanym w sprawie VII Co 1661/11 Sąd Rejonowy w Gdyni nadał w/w (...) sądową klauzulę wykonalności.

(dowody: (...) k. 124, wnioski o nadanie klauzuli – k. 125-126, postanowienie – k. 127)

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 r., (...) S.A. z siedzibą w W. zbyła na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. przysługujące mu – bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z różnych tytułów, w tym z tytułu dokonanych czynności bankowym.

Przedmiotem umowy była również przysługujące (...) S.A. wierzytelności w stosunku do M. S. w wysokości 43.249,10 zł, w tym kwoty 32.956,67 zł, 285,74 zł oraz 10.006,69 zł tytułem kredytu gotówkowego.

(dowody: wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności wraz z aneksem nr (...) - k. 25-29, wyciąg z wykazu wierzytelności – k. 30-33)

Pismem z dnia 14 stycznia 2012 r. (...) S.A. poinformował M. S. (kierując korespondencje pod adres: (...)-(...) G., ul. (...)) o fakcie dokonania przelewu wierzytelności z tytułu kredytu gotówkowego umowa nr (...) z dnia 23 października 2009 r. na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego. (...) S.A. poinformowało pozwanego, iż przeniesienie wierzytelności stało się skuteczne z dniem 15 grudnia 2011 r., a spełnienie świadczenia winno nastąpić na rzecz aktualnego wierzyciela. (dowody: pismo – k. 40)

Pismem z dnia 14 stycznia 2012 r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wezwał M. S. do zapłaty długu – wynoszącego na dzień 22 stycznia 2012 r. - kwotę 44.072,57 zł. (dowody: wezwanie do zapłaty – k. 41-41v.)

Powyższy stan faktyczny był co do zasady bezsporny pomiędzy stronami i został ustalony w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, a wymienione w toku dotychczasowych rozważań. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony, jak również Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Wiarygodność złożonych dowodów potwierdza także fakt, iż treść ich koresponduje ze zgodnymi twierdzeniami stron co do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Wskazać należy, iż Sąd pominął stanowisko strony pozwanej przedstawione w piśmie procesowym z dnia 23 marca 2017 r., albowiem pismo to złożone zostało już po zamknięciu rozprawy. Zgodnie bowiem z art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę rozstrzygnięcia stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Zatem sąd nie może rozstrzygać o roszczeniu zgłoszonym już po zamknięciu rozprawy, nie może także uwzględniać tych twierdzeń stron, które zgłoszono po raz pierwszy po zamknięciu rozprawy.

Oceniając zeznania pozwanego M. S. Sąd miał na względzie, że były one logiczne i jednoznaczne, co przemawiało za ich wiarygodnością, pozwany potwierdził tym samym fakt zawarcia umowy kredytowej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Pozew w przedmiotowej sprawie skierowano przeciwko M. S.. Powód dochodził należności w części, to jest kwoty 10.000 zł, przysługującej mu na podstawie umowy przelewu zawartej z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W.. Przedmiot przelewu stanowiło roszczenie Banku w stosunku do pozwanego wynikające z zawartej przez niego umowy kredytowej.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast zgodnie z § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność (por. też Sąd Najwyższy w wyroku z 11 maja 1999 r., sygnatura akt III CKN 423/98, opubl. w Biul. SN 2000, nr 1, s. 1), a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej

możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Skuteczne jest zbycie wierzytelności, nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego ta wierzytelność wynika (por. trafnie SN w wyroku z 5 listopada 1999 r., III CKN 423/98, OSN 2000, nr 5, poz. 92).

Zgodnie z twierdzeniami strony powodowej, w dniu 09 grudnia 2011 doszło do przelewu wierzytelności, przysługujących (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda (funduszu sekurytyzacyjnego).

Podstawę działania funduszu sekurytyzacyjnego stanowi art. 183 ustawy z dnia 27 maja 2004r. o funduszach inwestycyjnych, zgodnie z treścią którego fundusz inwestycyjny zamknięty może być utworzony jako fundusz sekurytyzacyjny dokonujący emisji certyfikatów inwestycyjnych w celu zgromadzenia środków na nabycie wierzytelności, w tym wierzytelności finansowanych ze środków publicznych w rozumieniu odrębnych przepisów, lub praw do świadczeń z tytułu określonych wierzytelności. Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 183 ust. 5 w/w ustawy umowa zobowiązująca do nabycia wierzytelności, puli wierzytelności oraz umowa o subpartycypację powinna być zawarta w formie pisemnej pod rygorem nieważności.

Wskazać również należy, iż z treści art. 194 powyższej ustawy, księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Natomiast w ust. 2 obowiązującym od 03 lutego 2014 r. moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Jak wskazał w wyroku z dnia 13 czerwca 2013r. Sąd Najwyższy (sygn. akt V CSK 329/12, opubl. w (...) Lex pod numerem (...)) dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Okoliczności te, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać fundusz odpowiednimi dowodowymi, zgodnie z ciężarem dowodu wynikającym z art. 6 k.c.

W niniejszej sprawie, Sąd posiłkując się przedstawionym przez powoda wyciągiem z umowy cesji wierzytelności, mógł stwierdzić, że między stronami (bankiem i funduszem) doszło w istocie do przelewu wierzytelności. Ponieważ pozwany kwestionował roszczenie zarówno co do zasady i jak i co do wysokości, to na powodzie ciążył również obowiązek udowodnienia, że umowa ta odniosła skutek między stronami umowy oraz w stosunku do dłużnika. Z przedstawionego wyciągu z załącznika do umowy cesji, a także wydruku dołączonego do wezwania do zapłaty (umowa cesji wraz z wykazem wierzytelności – k. 25-33, wezwanie do zapłaty – 41-42) jednoznacznie wynika, że przedmiotową umową było objęte roszczenie pozwu.

W ocenie Sądu strona powodowa uczyniła zadość spoczywającemu na niej ciężarowi udowodnienia istnienia wierzytelności, która stanowiła podstawę przelewu jak również jej wysokości. Przytoczone w pozwie twierdzenia faktyczne znajdowały pokrycie w dołączonych do akt sprawy dokumentach. Dołączone do niniejszej sprawy dokumenty w postaci umowy o kredyt nr (...) z dnia 23 października 2009 r., bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, jak i zeznania samego pozwanego, w których sam przyznał, iż: „Pamiętam umowę. Jest to kredyt z 2010 r. Mógł to być 2009 r., było to już dość dawno albo 2009 r. albo 2010 r. Pożyczka była na 5 lat na kwotę 60.000 zł. Musiałem wnieść udział do spółki i zaciągnięcie kredytu było jedyną możliwością” - wskazując na istnienie zobowiązania pozwanego M. S. w stosunku do (...) S.A. z tytułu umowy kredytu.

W tym miejscu należy wskazać, że wypowiedzenie umowy źródłowej k. 49 zostało przesłane pozwanemu na prawidłowy adres: G. ul. (...). Wypowiedzenie umowy należało zatem uznać za skuteczne. Późniejsza korespondencja kierowana do pozwanego przez Bank i powoda dotycząca powiadomienia o cesji i wezwania do zapłaty została skierowana na nieaktualny adres G. ul. (...), co jednak nie miało wpływu na skuteczność dokonanej cesji. Z art. 509 i następnyc nie wynika bowiem obowiązek powiadomienia dłużnika o cesji. W art. 512 kc zastrzeżono jedynie, że dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy.

Tytułem uzupełnienia rozważań należy dodać, że do cesji wierzytelności o jakiej mowa w art. 509 k.c., jako sukcesji singularnej cesjonariusza w prawa cedenta, nie dochodzi, kiedy wierzytelność stanowiąca przedmiot umowy prowadzącej do cesji nie istnieje albo przysługuje innemu podmiotowi niż zbywca (cedent). Od wskazanej zasady przepisy o przelewie nie przewidują wyjątku, który mógłby chronić nabywcę w dobrej wierze, ponieważ wyjątek od zasady musiałby nastąpić kosztem osoby będącej rzekomym dłużnikiem (tak J. Mojak, Obrót..., s. 86; podobnie K. Zawada, Uprawnienie do przeniesienia wierzytelności. Nabycie w dobrej wierze wierzytelności od nieuprawnionego, cz. VI, Rejent 1992, nr 6, s. 9 i n., cyt za G. Kozieł, Komentarz do art., 516 Kodeksu cywilnego, Lex 2010). Przedmiotem umowy cesji może być bowiem co do zasady wierzytelność istniejąca (wyjątkowo wierzytelność przyszła lub warunkowa), a zatem wykazanie zasadności roszczeń objętych pozwem wywodzonych z umowy cesji wymagało udowodnienia faktu, że powód nabył skutecznie wierzytelność przysługującą cedentowi względem pozwanego.

W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (wyrok SN z dnia 5 września 2001 r. I CKN 379/00, Lex nr 52661). Stosownie do treści art. 513 k.c. wierzytelność w drodze cesji przeszła na powoda w takim samym kształcie, a więc wraz z istniejącymi ograniczeniami, w kręgu których mieści się również przedawnienie roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Umowa kredytu, przez którą – stosownie do treści art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe - bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Skoro zaś w stosunku do roszczeń z umowy kredytu ustawodawca nie przewidział szczególnej regulacji w zakresie przedawnienia, toteż przyjąć należy, iż roszczenia te przedawniają się na zasadach ogólnych, tj. wynikających z art. 118 k.c.

Należność dochodzona pozwem w niniejszej sprawie jest roszczeniem związanym z prowadzoną przez cedenta działalnością gospodarczą zatem termin przedawnienia wynosi 3 lata.

Powód wskazywał na złożenie przez jego poprzednika prawnego wniosku o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Pozwany zaś twierdził, że powód nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną przez tę czynność. Należy przyznać rację pozwanemu, albowiem jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku sygn. III CZP 29/16 nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało bowiem jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz

nie mógł zatem kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskanie klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Pozwany słusznie zatem podnosił, że roszczenie w części uległo przedawnieniu. Umowa kredytu zawarta w 2009 roku przewidywała ratałną spłatę, co miesiąc kwoty 760,84 zł (z wyjątkiem pierwszej raty, która była wyższa) począwszy od 22 grudnia 2009 roku. Zatem każda rata stawała się wymagalna następnego dnia po terminie płatności. Mając na uwadze, że pozew został wniesiony 27 czerwca 2013 roku uznać należy, że raty wymagalne przed 27 czerwca 2010 roku uległy przedawnieniu (czyli maksymalnie 5.641,74 zł). W pozostałym zakresie umowa została wypowiedziana z dniem 25 listopada 2010 roku (wypowiedzenie umowy kredytowej zostało uznane za doręczone z dniem 26 października 2010 r., termin 30 dniowy upłynął zaś w dniu 25 listopada 2010 r.) zatem co do późniejszych rat termin przedawnienia zaczął bieg 26 listopada 2010 roku i nie upłynął do dnia wniesienia pozwu.

Powód w niniejszym postępowaniu dochodzi jednak tylko części należności – kwoty 10.000,00 zł z nabytej wierzytelności w kwocie 43.249,10 zł (w tym 32.956,67 zł kapitał). W tej części zatem roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Mając na uwadze, że roszczenie objęte niniejszym pozvem dotyczyło części należności wynikających z umowy kredytu, zawartej na 60 miesięcy, która została wypowiedziana już po 10 miesiącach, zaś pozwany zeznając na rozprawie w dniu 14 marca 2017 roku potwierdził, iż ów kredyt zaciągnął Sąd nie miał wątpliwości, iż co do kwoty 10.000,00 zł roszczenie zostało udowodnione (vide harmonogram k. 48, wezwanie k. 49). Nie było zatem potrzeby do zobowiązania powoda do przedstawienia wyliczenia kwoty dochodzonej pozvem.

Wniesienie przez stronę powodową pozwu w dniu 27 czerwca 2013 roku, stosownie do treści art. 123 § 1 pkt 1 k.c., nastąpiło zatem przed upływem terminu przedawnienia należności dochodzonej w niniejszej sprawie, a zatem podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia okazał się nieskuteczny.

Mając zaś na uwadze to, iż zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania) oraz to, że w niniejszej sprawie powód dochodził roszczeń od pozwanego wynikających z umowy kredytu objętych przelewem wierzytelności, zaś należność dochodzona przez niego z tytułu przedmiotowej wierzytelności wynosiła 10.000 zł, Sąd uznał roszczenie powoda o zapłatę przedmiotowej kwoty za w pełni zasadne.

W przedmiotowej sprawie żądanie powoda rozstrzygnięte zostało początkowo wyrokiem zaocznym, od którego pozwany wniósł sprzeciw, w następstwie którego argumenty stron były analizowane na rozprawie. Zgodnie z art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, w którym wyrok zaoczny w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Uznając powództwo za zasadne Sąd wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 28 lipca 2014 r. sygn. I1 C 1132/14 utrzymał w całości w mocy.